

Skyd ikke budbringeren

Det er i den grad til at mærke, at vi nærmer os afslutningen på grundspillet i Superligaen og dermed også det tidspunkt, hvor fårene skilles fra bukkene. Jeg kan i hvert fald udpræget mærke det på min indbakke – og de seneste år har man fået en ny syndebuk, når nu angriberne ikke kan finde ud af at putte bolden i mål, forsvarere og målmænd giver gaver væk osv., nemlig VAR.

Det er selvfølgelig altid rart at have en eller anden upersonlig størrelse at kunne kanalisere frustrationerne over på – men det bliver det jo ikke nødvendigvis mere sagligt eller rigtigt af. Jeg har efter enhver spillerunde en flok mails fra fans, der føler sig snydt. Pudsigt nok gælder det stort set samtlige klubber, og det er i reglen situationer, som ingen andre medier har bemærket, hvilket i sig selv burde give anledning til bare en smule selvransagelse, hvis det ord ellers eksisterer i ordbogen hos de pågældende.

Seneste pragteksempel var en jævnlige tilbagevendende fan fra en større jysk by, som kunne fortælle mig, at af de ni VAR-fejl i år var seks gået imod hans klub, og det var i den grad surt, hvis det skulle koste en plads i top-seks. Det er der mange ting i. For det første kan jeg overhovedet ikke genkende hans tal. For det andet er det nok en meget følelsesbetonet sag, hvad man definerer som en 'VAR-fejl'. Og for det tredje kan han bare stille op i køen sammen med alle de andre fans, som på vegne af deres klub også føler sig snydt. Af besynderlige grunde har han ikke været forbi endnu, selv om hans klub i weekenden fik underkendt et mål på grund af en VAR-intervention (men nu endte de så også med at vinde til allersidst).

Det interessante er, at stort samtlige SL-klubbers fans er repræsenteret i indbakken. Kynikeren ville jo sige, at hvis alle føler sig snydt, vil tingene jo udjævne sig stille og roligt. Fra et fagligt synspunkt må jeg sige, at én fejl (hvordan man så ellers definerer det) selvfølgelig er én for mange, og så må vi prøve at gøre noget ved det. Men med diffuse tal og ingen henvisninger til noget konkret er det jo håbløst at prøve at imødegå. Hver eneste kamp bliver minutiøst gennemgået efterfølgende – ikke bare af observatøren på stadion, men også af en valideringsgruppe hjemme ved pc'en – så der slipper ikke noget gennem filteret, som ikke burde.

Helt konkret og i mit eget tilfælde har det i hvert fald kastet én ting af sig. Jeg har hidtil gjort en dyd ud af at besvare alle henvendelser, hvis de i øvrigt er affattet i et nogenlunde høvisk sprog. Der kan gå kortere eller (meget) længere tid, afhængig af, hvordan skrivebordet ellers ser ud. Men hvis jeg skal besvare alle de fanhenvendelser efter hver runde, får jeg ikke tid til at gøre det arbejde, som jeg ellers er sat til. Og det er der andre, som ikke bliver glade for. Så det bliver altså ikke alt, som jeg kommer til at svare på. Jeg har et fint efterslæb, som jeg nok skal få indhentet – men det mere udefinerbare brok (pænt ord efter omstændighederne) ryger bare ud til højre. Jeg vil i de tilfælde nøjes med at håbe, at afsenderen har fået det bedre ved at få sin galde ud og derefter undgår at gå hjem og sparke naboens hund (eller det, der er værre) for at få afløb.

Hvad jeg har det noget mere stramt med, er, at mange fans og desværre også en god del trænere og andre klubtilknyttede skyder skylden på VAR. Jeg har sagt det mange gange før, og jeg troede egentlig, at det var nogenlunde lykkedes, men nu tager vi den lige én gang mere.

VAR afgør ikke noget som helst (medmindre det handler om rent faktuelle ting: om en bold har krydset en linje, om en spiller er i offside-position eller ej). I samme øjeblik der skal et dommerskøn indover, skal dommeren til skærmen og checke.

Derfor er det vildt misvisende, at fans, medier og alle andre skyder skylden på VAR, når tingene ikke lige går deres vej. Det er dommeren, som tager afgørelsen på banen. Han kan eventuelt efterfølgende få hjælp fra kollegerne i VAR-vognen, men kun til at gense situationen – hvorefter han tager sin beslutning. VAR afgør ikke noget i sig selv. VAR er en sikkerhedsventil, som kan hjælpe dommeren det rette sted hen, hvis han ellers vil (for i princippet er dommeren i sin fulde ret til at sige pænt nej tak til et review ved skærmen, hvis han allerede er overbevist).

Derfor er det helt i skoven at bebrejde VAR for noget som helst – men det er selvfølgelig en behændig nødudgang for frustrationer. Det er set hos både spillere, trænere, fans og vel stort set alle, der er interesseret i fodbold. Så kan vi sagtens diskutere, hvornår en situation er en 'klar og åbenlys dommerfejl', som gør, at VAR skal intervenere, men det er en helt anden diskussion. En yderst relevant diskussion, som man har haft i samtlige lande, der har indført VAR – og som UEFA bruger ufattelig meget tid på, når de holder kurser. Men det er igen en situation, som ikke kalder på hvide og sorte tilfælde – men en hulens masse grå.

I øvrigt er det karakteristisk for de fleste henvendelser, at de fokuserer på de tilfælde, hvor man føler, at ens eget hold er blevet ' snydt '. Nej, ingen bliver snydt – for dommeren dømmer jo til stadighed, som om der ikke var VAR på. Der er ikke flere fejlkendelser, end der var før. Jeg vil tillade mig at sige, at der nok er færre, givet den konstante opfølgning og evaluering af dommerne. Jeg har også som meget yngre stået søndag efter søndag i Idrætsparken og bandet stygt – men dommerne dengang havde jo den fordel, at overvågningen ikke var så stor. Måske et enkelt håndholdt kamera eller to. Nu er der ingen barmhjertighed.

I øvrigt er det bemærkelsesværdigt, at man til stadighed griber fat i de situationer, hvor man synes, at alt burde have været anderledes. Hvad med for eksempel at tage fat i mandagskampen mellem FC Midtjylland og OB, hvor to straffespark bliver kaldt af VAR til overvejelse. Begge er situationer, som er uhyggelig svære at spotte fra jordhøjde, men her går VAR ind og hjælper 'Prøv lige at se på denne her'. Vil vi virkelig leve i en verden, hvor to straffespark bare passerer forbi ?

Essensen her er, at man skal ikke skyde budbringeren, nemlig VAR – for VAR er stadig kun en budbringer: den endelige afgørelse er som altid dommerens. Der er kun en chef på kampen.

Så kan vi sagtens begynde at diskutere rimeligheden i hands-regler og meget andet godt. Og der er bestemt ting dér, som jeg også godt kunne ønske mig anderledes. Men vi er jo nødt til at følge den linje, som lægges internationalt. Har man problemer med den regel, kan jeg da godt komme op med et par mail-adresser til Schweiz, men det er uden for vores kontrol herhjemme.

Så udgangsreplikken her er: skyd nu hverken på pianisten eller budbringeren (VAR) – eller for den sags skyld mig.